

Częstochowa, dnia 21 czerwca 2023 roku.

DECYZJA

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Karolina Stolarska-Wojdała (*spr.*)

**Członkowie: Zenon Ułamek
Gabriela Zajder**

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 czerwca 2023r. odwołania RRSP 7 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji nr 50/2021 Burmistrza Myszkowa z dnia 7 grudnia 2022r. znak NU.6730.50.2021.SZ w przedmiocie odmowy ustalenia warunków zabudowy dla zabudowy produkcyjnej dla inwestycji pn. „Budowa wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Nierada” o mocy do 1 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną”, na działce o nr geod. 477, o pow. 21 453 m², obręb Nierada, k.m.3,

działając na podstawie art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023r. poz. 775 z późn.zm.), art. 4 ust.2 pkt 2, art. 53 ust. 3 w zw. z art. 64 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 4, art. 61 ust. 1, ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 977), oraz art. 4 ustawy z dnia 17 września 2021r. zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2021r. poz.1986),

- o r z e k a -

**u c h y l i ć zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego
rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.**

Uzasadnienie

W dniu 15 listopada 2021r. do organu pierwszej instancji wpłynął wniosek RRSP 7 sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Nierada” o mocy do 2 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną”, na działce o nr geod. 477, o pow. 21 453 m², obręb Nierada.

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2021r. Burmistrz Myszkowa działając na podstawie art. 62 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej zwanej u.p.z.p.) zawiesił ww. postępowanie do czasu uchwalenia miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego. Uzasadniając postanowienie organ pierwszej instancji wyjaśnił, że dla przedmiotowego terenu, zgodnie z uchwałą intencyjną Rady Miasta w Myszkowie Nr XLIII/295/21 z dnia 25 listopada 2021r. przystąpiono do opracowywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Myszkowa dla obrębów Mrzyglódka, Mrzyglód, Nierada i Kręciwilk oraz fragmentów obrębów Myszków i Ręby, który określi przeznaczenie terenu.

Pismem z dnia 11 lipca 2022r. (wpływ do Urzędu 13 lipca) RRSP 7 sp. z o.o. wniosła o odwieszenie postępowania w przedmiotowej sprawie oraz dokonała zmiany wniosku o ustalenie warunków zabudowy w zakresie mocy instalacji z „do 2 MW” na „do 1 MW”. Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2022r. organ pierwszej instancji podjął postępowanie administracyjne w ww. sprawie.

Następnie na skutek wezwania organu pierwszej instancji inwestor dokonał uzupełnienia wniosku o wymagane załączniki i informacje.

Pismem z dnia 27 października 2022r. organ pierwszej instancji działając na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomił strony o możliwości zapoznania się z projektem decyzji i o możliwości wypowiedzenia się w sprawie. W związku z powyższym, w dniu 15 listopada 2022r. do akt sprawy wpłynęło pismo inwestora ze stanowiskiem w sprawie interpretacji art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Zdaniem spółki w przedmiotowej sprawie znajdzie zastosowanie wyjątek z ww. przepisu i tym samym nie ma konieczności przeprowadzania analizy z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.

Decyzją nr 50/2021 z dnia 7 grudnia 2022r. znak NU.6730.50.2021.SZ Burmistrz Myszkowa odmówił ustalenia warunków zabudowy dla zabudowy produkcyjnej dla inwestycji pn. „Budowa wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Nierada” o mocy do 1 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną”, na działce o nr geod. 477, o pow. 21 453 m², obręb Nierada, k.m.3, z uwagi na niespełnienie przez inwestycję warunku z art. 61 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 5 u.p.z.p.

RRSP 7 sp. z o.o. złożyła odwołanie od decyzji organu pierwszej instancji wskazując, iż do wnioskowanej inwestycji nie ma zastosowania art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. Na poparcie swoich twierdzeń spółka przedstawiła poglądy orzecznictwa w przedmiocie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. do farm fotowoltaicznych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie, po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz zarzutami odwołania, zważyło co następuje.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W ust. 2 art. 4 ustawodawca postanowił, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Z treści art. 59 ust. 1 u.p.z.p. wynika, że zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych

robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Decyzję o warunkach zabudowy wydaje właściwy organ po uzgodnieniu z organami, o których mowa w art. 53 ust. 4, i uzyskaniu uzgodnień lub decyzji wymaganych przepisami odrębnymi (art. 60 ust. 1 u.p.z.p.).

Wydanie decyzji o ustaleniu warunków zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia przesłanek, określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 – 6 u.p.z.p., tj.:

1. co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
2. teren ma dostęp do drogi publicznej;
3. istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
4. teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1
5. decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi,
6. zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:
 - a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 428, 784 i 922), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,
 - b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,
 - c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Zgodnie z treścią art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii.

Natomiast zgodnie z treścią art. 2 pkt 13 ustawy o odnawialnych źródłach energii przez instalację odnawialnego źródła energii należy rozumieć instalację stanowiącą wyodrębniony zespół:

- a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub,
- b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służącą do wytwarzania biogazu rolniczego
- a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej lub magazyn biogazu rolniczego.

W myśl art. 2 pkt 22 wymienionej ustawy przez odnawialne źródło energii należy rozumieć odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię

promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów.

Odnosząc się do stanowiska prezentowanego przez inwestora w odwołaniu tj. braku konieczności spełnienia przez inwestycję objętą wnioskiem, warunku dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.) oraz warunku dostępu do drogi publicznej (art. 61 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.) z uwagi na treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. należy wyjaśnić co następuje.

W judykaturze sądów administracyjnych na tle art. 61 ust. 3 u.p.z.p. zarysowały się dwa stanowiska.

Zgodnie z pierwszym stanowiskiem, przy wykładni przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie należy ograniczać się tylko do wykładni językowej, ale wskazane jest również sięgnięcie do reguł wykładni systemowej i celowościowej. Odwołując się do art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. wyjaśniano, że tego rodzaju inwestycje mają niewątpliwie istotne znaczenie dla kształtowania lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego w związku z czym przy stosowaniu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. należy uwzględnić regulacje zawarte w studium. Przy czym w przypadku, gdy postanowienia studium nie przewidują na danym terenie lokalizacji urządzeń odnawialnych źródeł energii o mocy wyższej niż wskazana w art. 10 ust. 2a u.p.z.p., w części orzecznictwa przyjmowano, że albo nie jest w takiej sytuacji możliwe wydanie warunków zabudowy w ogóle albo możliwe jest wprowadzić wydanie decyzji o warunkach zabudowy, ale na zasadach ogólnych, tj. przy spełnieniu wszystkich warunków wynikających z art. 61 ust. 1 u.p.z.p. (*por. wyroki: WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 12 maja 2021 r. sygn. akt II SA/Go 277/21, wyrok WSA w Gdańsku z 23 lutego 2022 r. sygn. akt II SA/Gd 629/21 i wyroki WSA w Łodzi przykładowo: z 14 lipca 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 291/22, z 9 sierpnia 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 520/22; z 13 maja 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 321/22; z 6 maja 2022 r. II SA/Łd 293/22; z 4 maja 2022 r. sygn. akt II SA/Łd 278/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 19 kwietnia 2022 r. sygn. akt II SA/Gl 407/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 25 kwietnia 2022 r. sygn. akt II SA/Gl 450/22; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 3 listopada 2022r. II SA/Gl 1095/22 oraz wyrok NSA z 19 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19 - dostępne na www.orzeczenia.nsa.gov.pl).*

Zgodnie z drugim stanowiskiem, kategoryczne brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów, jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii oraz że dokonywanie rekonstrukcji treści art. 61 ust. 3 u.p.z.p. z uwzględnieniem art. 10 ust. 2a u.p.z.p. nie jest właściwe ze względu na wewnętrzny i niewiążący przy wydawaniu decyzji charakter postanowień studium (*por. wyroki NSA: z 29 czerwca 2022 r. sygn. II OSK 1276/21; z 12 października 2022 r. sygn. akt II OSK 1482/21; z 3 listopada 2022 r. sygn. akt II OSK 2130/22, z 22 listopada 2022 r. sygn. akt II OSK 2249/22, 1 marca 2023 r. sygn. akt II OSK 159/23; wyrok WSA w Poznaniu z 16 marca 2022 r. sygn. akt IV SA/Po 96/22, wyrok WSA w Bydgoszczy z 20 września 2022 r. sygn. akt II SA/Bd 549/22; www.orzeczenia.nsa.gov.pl).*

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie podzielało pierwszy z ww. poglądów, niemniej jednak w świetle ostatniego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, kształtującego aktualną i jednolitą linię orzeczniczą, nie doczekał się on kontynuacji. W związku z powyższym, tut. organ opierając się na aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w

Gliwicach uznał, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na gruncie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie wymaga oceny przesłanki dobrego sąsiedztwa z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. oraz dostępu do drogi publicznej z art. 61 ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.

W wyroku z dnia 11 maja 2023 r. II SA/GI 1699/22 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, że: „w aktualnym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej "NSA") przeważa stanowisko, że treść art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przesądza, iż warunków określonych w przepisie art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się m.in. do instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 u.o.z.e. (por. wyroki NSA: z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22; z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II OSK 2249/22; z dnia 3 listopada 2022 r., II OSK 2130/22; z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21; z dnia 11 stycznia 2022 r., II OSK 667/21 - opubl. w internetowej bazie: orzeczenia.nsa.gov.pl, dalej "CBOSA"). Podkreśla się przy tym, że jednoznaczne brzmienie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. nie daje podstaw do wprowadzania ograniczeń w jego zastosowaniu wynikających m.in. z mocy czy innych parametrów jakimi ma się charakteryzować lokalizowana instalacja odnawialnego źródła energii (por. wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2022 r., II OSK 1276/21, opubl. w CBOSA). Sąd orzekający w niniejszej sprawie powyższe stanowisko w pełni podziela. Interpretacja przepisu art. 61 ust. 3 u.p.z.p. powinna opierać się na zastosowaniu reguł wykładni językowej wobec jednoznacznego i jasnego brzmienia tej regulacji. Wykładnia systemowa art. 61 ust. 3 u.p.z.p. z odwołaniem się do treści art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p., normujących kwestie lokalizacji mikroinstalacji oraz urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW (przed dniem 30 października 2021 r. - 100 kW) nie może mieć miejsca, gdy brzmienie przepisu nie budzi wątpliwości. Jak podkreśla się w aktualnym orzecznictwie wprawdzie wskazane regulacje zawarte są w tej samej ustawie, jednakże z uwagi na prawny charakter decyzji o warunkach zabudowy, jak i studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nieprawidłowe jest dążenie do ich systemowego powiązania. Instytucje te zostały uregulowane odrębnie, w sposób kompletny. Brak jest uzasadnionych podstaw, by w drodze wykładni rozszerzającej przepisy prawne regulujące w sposób kompletny wydawanie decyzji o warunkach zabudowy były uzupełniane innymi przepisami u.p.z.p. nie odnoszącymi się do tej kwestii. Znaczenie ma także okoliczność, że studium jest aktem planowania przestrzennego, nie jest jednak aktem prawa miejscowego, a tym samym źródłem prawa. Nie wiąże zatem organu wydającego decyzję administracyjną. Jeżeli teren inwestycji nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, to obowiązuje na nim tzw. państwowy porządek planistyczny, którego konkretyzacja może nastąpić w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego albo decyzji o warunkach zabudowy. Jak podkreślił NSA w przywołanym wyżej wyroku z dnia 17 stycznia 2023 r., II OSK 2706/22 wyeliminowanie bądź nieuchwalenie planu miejscowego, w sytuacji, gdy obszar inwestycji objęty jest ewentualnie tylko studium nie oznacza, że na tym terenie obowiązują odpowiednie ustalenia studium. Są one wiążące jedynie przy uchwalaniu planu miejscowego i nie mogą zastępować ustaleń planu. NSA w wyroku z dnia 12 października 2022 r., II OSK 1482/21 (opubl. w CBOSA) wskazał także, że nowelizację art. 61 ust. 3 u.p.z.p. trzeba postrzegać systemowo jako realizację celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł

odnawialnych. Jednym z celów tej dyrektywy, który został uprzednio również wyrażony w Dyrektywach 2009/28/EC oraz 2001/77/EC, jest zalecenie uproszczenia i skrócenia procedur administracyjnych dotyczących realizacji inwestycji w zakresie odnawialnych źródeł energii. Wdrożenie technologii fotowoltaiki słonecznej oraz energii słonecznej termicznej daje szansę przynoszenia obywatelom i przedsiębiorstwom korzyści, tak w zakresie ochrony klimatu, jak i korzyści ekonomiczne. Wykorzystanie energii słonecznej, w połączeniu z efektywnością energetyczną, stanowi sposób na ochronę obywateli i przedsiębiorców przed zmiennością cen paliw kopalnych. Te wartości w pełni uzasadniały odejście przez ustawodawcę od badania przesłanek określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. Z uwagi na powyższe, przepisy art. 10 ust. 2 jak i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. nie mogą stanowić podstaw normatywnych, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. Należy zatem przyjąć, że lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p. niezależnie od jej mocy i kwalifikacji inwestycji jako zabudowy przemysłowej, zgodnie z art. 61 ust. 3 u.p.z.p, nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1) oraz dostępu do drogi publicznej (art. 61 ust. 1 pkt 2)". Podobnie przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 kwietnia 2023 r. II SA/Łd 302/23. Również w wyroku z dnia 25 maja 2023 r. II OSK 805/23 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „Lokalizacja farmy fotowoltaicznej dokonywana na podstawie przepisów u.p.z.p., niezależnie od jej mocy, zgodnie z art. 61 ust. 3 tej ustawy nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa oraz dostępu do drogi publicznej”.

W związku z powyższym należy podnieść, że przedmiotem ocenianej w trybie odwoławczym decyzji o warunkach zabudowy jest inwestycja polegająca na budowie wolnostojącej elektrowni fotowoltaicznej „Nierada” o mocy do 1 MW wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi oraz pozostałą niezbędną infrastrukturą techniczną. W myśl wyżej przywołanego, aktualnego orzecznictwa, do planowanej inwestycji znajdzie zastosowanie art. 61 ust. 3 u.p.z.p. Tym samym, organ pierwszej instancji nieuzasadnienie dokonał oceny spełnienia przez planowaną inwestycję przesłanek z art. 61 ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.z.p. a następnie odmówił ustalenia warunków zabudowy, z uwagi na niespełnienie przez inwestycję warunku dobrego sąsiedztwa (art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.).

Należy jednocześnie zauważyć, że w wydanej decyzji organ pierwszej instancji stwierdził, że inwestycja nie spełnia również warunku z art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p. Organ podał, że zgodnie z Planem Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Śląskiego 2020+ (uchwała nr V/26/2/2016 Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 29 sierpnia 2016r.) teren działki objętej wnioskiem w całości znajduje się w strefie korytarza ekologicznego – międzynarodowy korytarz spójności obszarów chronionych „Górna Warta”. Jednym z priorytetów ww. planu jest utrzymanie funkcjonalności i drożności międzynarodowego korytarza spójności obszarów chronionych „Górna Warta” oraz lokalnych i ponadlokalnych korytarzy ekologicznych. Wprowadzenie zabudowy w ten obszar byłoby naruszeniem przepisów ustawy o ochronie przyrody. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że w aktach sprawy brak jakichkolwiek dokumentów potwierdzających, iż działka objęta wnioskiem leży w całości w strefie korytarza ekologicznego. Ponadto organ pierwszej instancji nie wyjaśnił w sposób wyczerpujący ww. kwestii, a jedynie lakonicznie stwierdził, iż dopuszczenie zabudowy na wskazanym terenie byłoby naruszeniem przepisów ustawy o ochronie przyrody. Kwestia ta powinna zostać przez organ wyjaśniona przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Podnieść również należy, że organ pierwszej instancji nie zbadał czy planowana inwestycja spełnia warunki z art. 61 ust. 1 pkt 6 u.p.z.p. Punkt 6 ww. przepisu został dodany na skutek zmiany ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dokonanej ustawą z dnia 20 kwietnia 2021r. o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (Dz.U. z 2021r. poz. 922). Powyższa zmiana do ustawy weszła w życie 27 maja 2021r. Jak wynika z akt sprawy wnioszek o ustalenie warunków zabudowy wpłynął do organu 15 listopada 2021r. a zatem już po wejściu w życie ww. przepisu, a mimo to organ pierwszej instancji nie odniósł się do warunku z punktu 6 w wydanej decyzji. Analiza funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu sporządzona w niniejszej sprawie nie jest prawidłowa, bowiem nie ocenia spełnienia przez inwestycję warunku z art. 61 ust. 1 pkt 6 u.p.z.p.

Ponadto tut. organ powziął również wątpliwość co do prawidłowości ustalenia kręgu stron postępowania w niniejszej sprawie. Z treści decyzji organu pierwszej instancji wynika, iż działka objęta wnioskiem graniczy z terenami zamkniętymi – strefą komunikacji kolejowej. Z uwagi na brak informacji z ewidencji gruntów (dla celów służbowych) dot. działek bezpośrednio sąsiadujących z planowaną inwestycją, tut. organ nie może stwierdzić czy o toczącym się postępowaniu zostały zawiadomione wszystkie osoby lub podmioty mogące być jego stroną.

Mając na uwadze powyższe zdaniem tut. organu, organ pierwszej instancji nie ustalił należycie stanu faktycznego sprawy i nie zebrał, a także nie rozważył i nie ocenił całego materiału dowodowego zgodnie z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. W tym miejscu należy także wskazać, iż orzecznictwo sądowe konsekwentnie wskazuje, iż naruszenie przez organ administracji obowiązków dotyczących postępowania dowodowego stanowi uzasadnioną podstawę decyzji kasacyjnej. Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 maja 2019 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 469/19 w myśl którego „Naruszenie art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. uzasadnia uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ”. Na takim też stanowisku stanął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 31 maja 2019 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 470/19 zgodnie z którym „W związku ze stwierdzonym naruszeniem przez organ pierwszej instancji przepisów postępowania - art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a., art. 80 k.p.a. - jako zgodną z prawem ocenić należy decyzję uchylającą decyzję organu pierwszej instancji i przekazującą sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania”.

Tym samym na gruncie przytoczonej w niniejszej decyzji regulacji prawnej Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie działając na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. uznało za zasadne uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Rozpatrując ponownie przedmiotową sprawę organowi pierwszej instancji powinien mieć na uwadze aktualne orzecznictwo sądowoadministracyjne w zakresie stosowania art. 61 ust. 3 u.p.z.p. oraz uzupełnić postępowanie wyjaśniające i dowodowe w kierunku wskazanym w uzasadnieniu niniejszej decyzji, gdyż wskazane uchybienia mogły mieć istotny wpływ na podjęte rozstrzygnięcie.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Od decyzji skarga nie przysługuje. Jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie, Aleja Niepodległości 20/22, 42-200 Częstochowa. Sprzeciw wnosi się w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r., poz. 329 z późn. zm.) – zwanej dalej p.p.s.a., sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać: 1) wskazanie zaskarżonej decyzji; 2) żądanie jej uchylenia oraz 3) oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. **Wpis stały od sprzeciwu wynosi 100 złotych**

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.). W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

Skład orzekający:

Przewodniczący Składu Orzekającego

CZŁONEK

SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Karolina Stolarska-Wojdała

CZŁONEK

SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Zenon Dłamek

CZŁONEK

SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Gabriela Zajder

Otrzymują:

1. RRSP 7 sp. z o.o.
2. Burmistrz Myszkowa
- 3.
- 4.
5. Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa
6. Starostwo Powiatowe
7. Gmina Myszków- Wydział Infrastruktury Miejskiej i Inwestycji
8. A.a.